

ringe Grad Tilfældet, at man har forlangt nogen Selvhjælp, og det er vel ogsaa derfor, at man efter den omtalte Folketingsindstilling har foreslaaet, at man nu skulde nedsætte en Kommission til at behandle Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsfor sikring, og det er jo tiltraadt her i dette høje Ting. En saadan Kommission vil altsaa blive nedsat, og noget af det, den kommer til at beskæftige sig med, bliver antagelig det, at man vil ind paa en noget ændret Alderdomsunderstøttelse, idet man næsten fra ingen Side er rigtig tilfreds med den, vi nu have. Det er jo klart, at naar man har nedsat en saadan Kommission til at tage en almindelig Invaliditets- og Alderdomsfor sikring under Overvejelse, og naar Kommissionen, hvad der for øvrigt ogsaa er antydnet i Loven, kunde gaa noget uden for disse Grænser, skal man fra Lovgivningsmagtens Side være lidt forsigtig med nu at vedtage Bestemmelser, der kunde hemme Kommissionens Virksomhed, om jeg saa maa sige. Den kan allerede være bunden nok; den har Vanskeligheder nok i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, som vistnok gør det ret vanskeligt eller i hvert Tilfælde vanskeliggør at komme til et Resultat paa det Omraade. Jeg er ikke ganske sikker paa, om en lille Lov som denne ikke kunde gribe lidt forstyrrende ind i Kommissionens Virksomhed. Det er ikke udelukket, at Kommissionen ogsaa kan komme til at tage dette Spørgsmaal om de fattiges Kasser under Overvejelse, og den Bestemmelse, vi nu kunde træffe om Tilskuddet til disse, kunde bidrage til at volde Kommissionen Vanskeligheder.

Dernæst maa jeg sige, at Trangen til Bidrag for de fattiges Kasse er jo, som jeg har nævnt, bleven mindre ved de Love, vi have gennemført. Dette viser sig ogsaa noget i de Kommunitilskud, der i de senere Aar ere givne til de fattiges Kasser. Jeg har her en Opgørelse over Sognekommunernes Tilskud til de fattiges Kasse i Aarene 1885—99. Det viser sig da, at man i 1885 i Sognekommunerne ydede et Tilskud af 234,000 Kr., i Aarene 1885—90 steg Tilskuddet fra 234,000 Kr. til 319,000 Kr. Efter Loven om Alderdomsunderstøttelse af 1891 og i det hele taget efter de Love, jeg har nævnt, ere Bidragene dalede fra 319,000 i 1890 til 237,000 i 1899 — det er runde Tal, det er maaske nærmere 238,000. Det vil altsaa sige, at man i

1899 omtrent var paa det samme Standpunkt med Hensyn til Tilskud fra Sognekommunerne til de fattiges Kasse, som man var i Aaret 1885. Dette viser, forekommer det mig, at der ikke hos Sogneraadene og Sognekommunerne er nogen særlig Trang til at faa Tilskud. — Imidlertid, jeg vil ikke nægte, at, fordi vi have gennemført disse enkelte Love, Ulykkesforsikringsloven, Sygekasseløven og Alderdomsloven, kan der dog være store Opgaver nok for de fri Fattigkasser at tage op; Nød nok at afhjælpe. Ulykkesforsikringsloven omhandler jo kun et meget begrænset Antal af Arbejdere, Sygdom kan være saa trykkende og langvarig, at der med god Grund kan ydes Hjælp af de fri Fattigkasser, selv om Sygekasserne træde til, og der kan ogsaa være andre Forhold. Jeg nævner dog særlig noget, som er fremkommet i Folketinget, nemlig at de fri Fattigkasser skulde yde Tilskud mellem det 50de og 60de Aar for at gøre det muligt for Folk at opnaa Alderdomsunderstøttelse i det 60de Aar. Det kunde de fri Fattigkasser naturligvis gøre; men jeg vil dog ikke sige, at det er en af de Opgaver, som jeg særlig vilde lægge over paa dem. Thi det, at holde sig fri for Fattighjælp fra det 50de til det 60de Aar, er den eneste Fordring om Selvhjælp, man har indført i Alderdomsunderstøttelsesloven, det eneste, man har gjort til Betingelse. Hvis de fri Fattigkasser særlig skulde hjælpe Folk til at holde sig fri for Fattighjælp fra det 50de til det 60de Aar, gaar den sidste lille Selvhjælp ogsaa tabt.

Med Hensyn til selve Statstilskuddet ved jeg ikke, om det vil være saa heldigt for Kommunerne. Som det nu er, er Bestyrelsen for de fri Fattigkasser underkastet en vis Kritik. De faa disse Midler dels fra Kommunerne og dels fra frivillige Gaver og deslige. De ere fra Kommunalbestyrelserne og Beboerne underkastede den nødvendige Kritik. Naar de nu faa dette Statstilskud, altsaa rigeligere Midler at raade over; saa vil man, er jeg bange for, let fra Kommunerens Side komme til at se noget gennem Fingre med den Maade, hvorpaa Bestyrelsen for de fri Kasser anvender disse Midler. Saa vidt tror jeg nu egentlig ikke, man kommer, men man kunde tænke sig, at det gik saa yderligt, at man efterhaanden kom til, at de fri Fattigkasser overtog det offentlige Fattigvæsens Funktioner, og at Kommunerne lidt efter lidt kom til at sige: Lad dem bare faa det, $\frac{1}{3}$ faa vi jo tilbage af